

PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW
TOMASZ CHRÓSTNY

Warszawa, 24 kwietnia 2020 r.

DIH-2.709.15.2020.CS

DECYZJA DIH-2 NR 40/2020

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 1, art. 189a § 1, art. 189k § 1 ustawy z 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (j.t. Dz. U. z 2020 r., poz. 256) w związku z art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (j. t. Dz. U. z 2019 r., poz. 1668, z późn. zm.)

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów

po rozpatrzeniu odwołania z 12 lutego 2020 r., złożonego przez przedsiębiorcę BIO-MART SPÓŁKA Z OGRANICZONĄ ODPOWIEDZIALNOŚCIĄ z siedzibą w Starym Kadłubku, od decyzji Mazowieckiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej z 14 stycznia 2020 r. (sygn. PO.329.OP.5.2019.CP), odmawiającej rozłożenia na raty kwoty w wysokości 10 000 zł, stanowiącej karę pieniężną nałożoną na Przedsiębiorcę na mocy decyzji ostatecznej Mazowieckiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej z 16 kwietnia 2019 r. (sygnatura PO.73.PS.4.2019.PC), utrzymanej w mocy decyzją Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z 30 lipca 2019 r. nr DIH-2 Nr 38/2019, ze względu na brak podstaw do umorzenia w części lub rozłożenia na raty powyższej kary pieniężnej, z uwagi na brak wykazania, iż zachodzi przypadek uzasadniony ważnym interesem publicznym lub ważnym interesem strony do udzielenia stronie ulgi w wykonaniu kary administracyjnej,

postanawia

utrzymać zaskarżoną decyzję w mocy.

UZASADNIENIE

Przy piśmie z 26 lutego 2020 r. Mazowiecki Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej przekazał do Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów odwołanie z 12 lutego 2020 r., złożone przez przedsiębiorcę BIO-MART SPÓŁKA Z OGRANICZONĄ ODPOWIEDZIALNOŚCIĄ z siedzibą w Starym Kadłubku wraz z aktami sprawy nr DR.8361.33.2019.

Inspektorzy reprezentujący Mazowieckiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej – 7 lutego 2019 r. - działając na podstawie upoważnienia nr DR 33/2019, przeprowadzili kontrolę - dotyczącą obowiązku wystawienia dokumentu potwierdzającego spełnienie przez paliwo stałe wymagań jakościowych, obowiązku przekazywania kopii świadectwa jakości oraz kontrolę dokumentów dotyczących pochodzenia i jakości badanego paliwa – w składzie opału przy (...) w (...), należącej do przedsiębiorcy BIO-MART SPÓŁKA Z OGRANICZONĄ ODPOWIEDZIALNOŚCIĄ z siedzibą w Starym Kadłubku (dalej także: „Strona” lub „Przedsiębiorca”).

W toku kontroli stwierdzono, że Przedsiębiorca wprowadzał do obrotu następujące rodzaje paliw stałych:

1. Węgiel kamienny kostka – w ilości ok. 16 t, w cenie (...) zł/t, wartości (...) zł,
2. Węgiel kamienny Orzech I – w ilości ok. 23 t, w cenie (...) zł/t, wartości (...) zł,
3. Węgiel kamienny Orzech II – w ilości ok. 78 t, w cenie (...) zł/t, wartości (...) zł,
4. Węgiel kamienny orzech – w ilości ok. 16 t, w cenie (...) zł/t, wartości (...) zł,
5. Ekogroszek – w ilości ok. 28 t, w cenie (...) zł/t, wartości (...) zł,
6. Miał – w ilości ok. 30 ton, w cenie (...) zł/t, wartości (...) zł,

o łącznej wartości ww. paliw stałych: (...) zł, bez wystawiania świadectwa jakości, co narusza obowiązek wynikający z art. 6c ust. 1 ustawy z dnia 25 sierpnia 2006 r. o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw (Dz. U. z 2019 r. poz. 660). Powyższe ustalenia udokumentowano w protokole kontroli z 7 lutego 2019 r. nr DR.8361.33.2019.

Pomimo prawidłowego pouczenia Strony o możliwości zgłoszenia uwag do protokołu, na podstawie art. 20 ust. 2 ustawy z 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (Dz. U. z 2019 r., poz. 1668, z późn. zm.), dalej: „ustawa o Inspekcji Handlowej”, Przedsiębiorca nie wniósł uwag do treści protokołu, w tym do ustaleń, że nie są wystawiane przez Przedsiębiorcę lub osobę upoważnioną świadectwo jakości, potwierdzające spełnianie przez paliwo stałe wymagań jakościowych.

Biorąc powyższe pod uwagę, Mazowiecki Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej - pismem z 18 marca 2019 r. – zawiadomił Przedsiębiorcę, o wszczęciu postępowania

administracyjnego w przedmiocie wymierzenia kary pieniężnej określonej w art. 35a pkt 9 lit. a w związku z art. 35c ust. 5 pkt 1 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw. W zawiadomieniu Stronę pouczono o przysługującym jej prawie wypowiedzenia się, co do zebranych dowodów i materiałów. Strona nie skorzystała z powyższego prawa.

Mazowiecki Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej 16 kwietnia 2019 r., wydał decyzję nr PO.73.PS.4.2019.CP nakładającą na Przedsiębiorcę administracyjną karę pieniężną w wysokości 10 000 zł z tytułu wprowadzania do obrotu w składzie opału przy (...) w (...):

- 1) Węgiel kamienny kostka – w ilości ok. 16 t, w cenie (...) zł/t, wartości (...) zł,
- 2) Węgiel kamienny Orzech I – w ilości ok. 23 t, w cenie (...) zł/t, wartości (...) zł,
- 3) Węgiel kamienny Orzech II – w ilości ok. 78 t, w cenie (...) zł/t, wartości (...) zł,
- 4) Węgiel kamienny orzech – w ilości ok. 16 t, w cenie (...) zł/t, wartości (...) zł,
- 5) Ekogroszek – w ilości ok. 28 t, w cenie (...) zł/t, wartości (...) zł,
- 6) Miał – w ilości ok. 30 ton, w cenie (...) zł/t, wartości (...) zł,

o łącznej wartości (...) zł., bez wystawiania świadectwa jakości, co narusza obowiązek wynikający z art. 6c ust. 1 ww. ustawy.

Pismem z 19 maja 2019 r., Przedsiębiorca złożył odwołanie od ww. decyzji, wnosząc o odstąpienie od wymierzonej kary ponieważ, Strona wystawiła tylko 3 faktury sprzedażowe do których zostały wystawione świadectwa jakości, a klienci detaliczni zakupili znikomą ilość paliwa stałego. Strona wskazuje, iż przychód ze sprzedaży towarów na składzie opału waha się w granicach (...) zł rocznie, co przy karze 10 000 zł jest dla Strony znacznym obciążeniem i nieadekwatnym do popełnionych błędów. Strona podkreśla, iż brak wystawiania świadectw jakości wynikało z częściowej niewiedzy ale od momentu kontroli świadectwa są wystawiane każdorazowo.

Przy piśmie z 30 maja 2019 r. Mazowiecki Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej przekazał do Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów ww. odwołanie wraz z aktami sprawy nr DR.8361.33.2019.

Decyzją z 30 lipca 2019 r. nr DIH-2 NR 38/2019 Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów utrzymał w mocy zaskarżoną decyzję Mazowieckiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej z 16 kwietnia 2019 r. nr PO.73.PS.4.2019.CP nakładającą na Przedsiębiorcę administracyjną karę pieniężną.

Pismem z 6 listopada 2019 r. Strona wniosła o częściowe umorzenie nałożonej kary pieniężnej lub jej rozłożenie na raty.

Mazowiecki Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej - pismem z 18 listopada 2019 r. – zawiadomił Przedsiębiorcę, o wszczęciu postępowania administracyjnego w

przedmiocie umorzenia nałożonej kary pieniężnej lub jej rozłożenie na raty. W zawiadomieniu Stronę pouczone o przysługującym jej prawie wypowiedzenia się, co do zebranych dowodów i materiałów, a zarazem wezwano do przedstawienia dokumentów w postaci: sprawozdań finansowych za ostatnie 3 lata, sprawozdania z działalności jednostki za 2018 r., oświadczenia o zatrudnianiu pracowników oraz zaświadczeń z ZUS i urzędu skarbowego o niezaleganiu z tytułu składek i podatków.

W związku z treścią wiadomości e-mail od Strony, iż wymagane dokumenty zostały wysłane 16 grudnia 2019 r., pismem z 18 grudnia 2019 r. Mazowiecki Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej przedłużył czas trwania niniejszego postępowania do 18 stycznia 2020 r.

Przy piśmie z 13 grudnia 2019 r., które wpłynęło do Mazowieckiego Wojewódzkiego Inspektoratu Inspekcji Handlowej 20 grudnia 2019 r., Przedsiębiorca przesłał sprawozdania finansowe za lata 2015 – 2017. Strona stwierdziła, iż nie może przesłać sprawozdania za rok 2018, gdyż cyt. „księgowa błędnie wprowadziła go do systemu i nie ma możliwości odczytu ani pobrania dokumentu”. Ponadto Przedsiębiorca oświadczył, iż zatrudnia pracowników, nie posiada sprawozdania z działalności jednostki za 2018 r. oraz nie jest w stanie otrzymać zaświadczeń z ZUS i urzędu skarbowego o niezaleganiu z tytułu składek i podatków.

Biorąc powyższe pod uwagę, Mazowiecki Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej decyzją z 14 stycznia 2020 r. (sygn. PO.329.OP.5.2019.CP), odmówił rozłożenia na raty kwoty w wys. 10 000 zł, stanowiącej karę pieniężną nałożoną na Przedsiębiorcę na mocy decyzji ostatecznej Mazowieckiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej z 16 kwietnia 2019 r. (sygn. PO.73.PS.4.2019.PC) i utrzymaną w mocy decyzją Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z 30 lipca 2019 r. nr DIH-2 Nr 38/2019, ze względu na brak podstaw do umorzenia w części lub rozłożenia na raty powyższej kary pieniężnej, z uwagi na brak wykazania, iż zachodzi przypadek uzasadniony ważnym interesem publicznym lub ważnym interesem strony do udzielenia stronie ulgi w wykonaniu kary administracyjnej.

Pismem z 12 lutego 2020 r. Strona odwołała się od decyzji Mazowieckiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej z 14 stycznia 2020 r. (sygn. PO.329.OP.5.2019.CP). W ocenie Przedsiębiorcy nałożona kara pieniężna stanowi 60% rocznego dochodu z tytułu prowadzenia składu opału, a tym samym spełniona pozostaje przesłanka ważnego interesu strony. Ponadto Strona podniosła, iż jej zdaniem karę pieniężną nałożono niesłusznie, gdyż towar w momencie kontroli znajdował się w magazynie i nie był oferowany w sprzedaży.

Przy piśmie z 26 lutego 2020 r. Mazowiecki Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej przekazał do Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów odwołanie z 12 lutego 2020 r., złożone przez Przedsiębiorcę.

Pismem z 3 marca 2020 r. Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, zgodnie z art. 10 § 1 Kodeksu postępowania administracyjnego, poinformował Stronę o prawie wypowiedzenia się, co do zebranych dowodów i materiałów oraz żądań zgłoszonych w trakcie postępowania, składania wniosków dowodowych, a także do zapoznania się ze zgromadzonymi aktami sprawy w siedzibie Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów. Strona nie skorzystała z przysługującego jej prawa.

Rozpoznając odwołanie, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił i stwierdził:

Na wstępie należy zauważyć, iż zgodnie z art. 6c ust. 1 ustawy z dnia 25 sierpnia 2006 r. o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw (Dz. U. z 2019 r., poz. 660) dalej: „ustawa o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw”, przedsiębiorca w momencie wprowadzania do obrotu paliwa stałego, o którym mowa w art. 2 ust. 1 pkt 4a lit. a i b, wystawia dokument potwierdzający spełnienie przez paliwo stałe wymagań jakościowych określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 3a ust. 2, zwany „świadectwem jakości”. Za paliwa stałe w myśl art. 2 ust. 1 pkt 4a lit. a, b uznaje się m.in.: węgiel kamienny, brykiety lub pelety zawierające co najmniej 85% węgla kamiennego oraz produkty w postaci stałej otrzymywane w procesie przeróbki termicznej węgla kamiennego lub węgla brunatnego przeznaczone do spalania. Zakres przedmiotowy świadectwa jakości zdefiniowany jest w art. 6d ww. ustawy. Z powołanych przepisów, wynika iż przedsiębiorcy są obowiązani do wystawiania dokumentu potwierdzającego spełnienie przez paliwo stałe wymagań jakościowych określonych w przepisach szczególnych, zwanego świadectwem jakości – wprowadzając je do obrotu. Niedopełnienie przedmiotowego obowiązku wynikającego z art. 6c ust. 1 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw, tj. niewystawienie świadectwa jakości wprowadzanych do obrotu paliw stałych, w myśl art. 35a pkt 9 lit. a ww. ustawy podlega karze pieniężnej. Zgodnie z tym przepisem, karze pieniężnej podlega przedsiębiorca wprowadzający do obrotu paliwo stałe, który wbrew obowiązkowi nie wystawia świadectwa jakości. Należy podkreślić, że certyfikat wydawany przez jakikolwiek podmiot zewnętrzny, typu laboratorium, czy wytwórca paliwa stałego nie

jest tożsamy ze swojej istoty z świadectwem jakości paliw stałych, które to świadectwo ma prawnie określoną definicję i formę.

W niniejszym postępowaniu mamy do czynienia z sytuacją, gdzie Przedsiębiorca, na którego nałożono karę pieniężną na podstawie wskazanych powyżej przepisów, wnosi o jej częściowe umorzenie lub rozłożenie na raty, podnosząc jednocześnie w treści odwołania z 12 lutego 2020 r. zarzuty, iż niniejsza kara została nałożona niesłusznie. Dlatego też, w pierwszej kolejności należy odnieść się do zarzutów strony dotyczących niesłusznego wymierzenia tej kary. W tym zakresie należy wskazać, iż postępowanie w przedmiocie nałożenia kary pieniężnej zostało zakończone decyzją z 30 lipca 2019 r. nr DIH-2 NR 38/2019, którą Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów utrzymał w mocy zaskarżoną decyzję Mazowieckiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej z 16 kwietnia 2019 r. nr PO.73.PS.4.2019.CP nakładającą na Przedsiębiorcę administracyjną karę pieniężną. W treści decyzji Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, Stronę pouczone, iż przysługuje jej skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Przedsiębiorca nie skorzystał z tej możliwości, a tym samym decyzja ta stała się prawomocna, zaś samo postępowanie w przedmiocie wymierzenia kary pieniężnej zakończyło się.

Pozostaje zatem odniesienie się do meritum wniosku Strony - zawartego w treści odwołania z 12 lutego 2020 r. – dotyczącego częściowego umorzenia lub rozłożenia na raty nałożonej kary pieniężnej.

Na wstępie należy zauważyć, iż przepis art. 189a § 1 ustawy z 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (j.t. Dz. U. z 2020 r., poz. 256), dalej: „Kpa”, stanowi, iż w sprawach nakładania lub wymierzania administracyjnej kary pieniężnej lub udzielania ulg w jej wykonaniu stosuje się przepisy działu IV A – Administracyjne kary pieniężne. Nie ulega zatem wątpliwości, iż w niniejszej sprawie zastosowanie będą miały przepisy tego działu Kpa. Z kolei zgodnie z art. 189k § 1 Kpa organ administracji publicznej, który nałożył administracyjną karę pieniężną, na wniosek strony, w przypadkach uzasadnionych ważnym interesem publicznym lub ważnym interesem strony, może udzielić ulg w wykonaniu administracyjnej kary pieniężnej przez:

- 1) odroczenie terminu wykonania administracyjnej kary pieniężnej lub rozłożenie jej na raty;
- 2) odroczenie terminu wykonania zaległej administracyjnej kary pieniężnej lub rozłożenie jej na raty;
- 3) umorzenie administracyjnej kary pieniężnej w całości lub części;

4) umorzenie odsetek za zwłokę w całości lub części.

Biorąc powyższe pod uwagę, należy stwierdzić, iż w niniejszym postępowaniu złożenie przez Stronę wniosku dotyczącego częściowego umorzenia lub rozłożenia na raty nałożonej kary pieniężnej jest z formalnego punktu widzenia możliwe. Analogicznie z formalnego punktu widzenia, możliwe jest udzielenie przez organ ulg w wykonaniu kary pieniężnej, polegających na rozłożeniu kary na raty lub jej częściowym umorzeniu. Cytowany powyżej przepis art. 189k § 1 Kpa uzależnia jednak zastosowanie ulg od spełnienia jednej z dwóch przesłanek, a mianowicie przypadku uzasadnionego ważnym interesem publicznym lub przypadku uzasadnionego ważnym interesem strony. Istota sprawy sprowadza się zatem do tego, czy w niniejszym postępowaniu spełniona została przesłanka ważnego interesu strony, wskazana przez Przedsiębiorcę w odwołaniu.

Strona w odwołaniu z 12 lutego 2020 r. stwierdza, że kara w wysokości 10 000 zł stanowi 60% rocznego dochodu z prowadzonego składu opału, co ma uzasadniać zastosowanie przesłanki ważnego interesu strony. Pojęcie to nie posiada definicji ustawowej, a zastosowane określenie ma charakter ogólny. W związku z powyższym, bardziej szczegółowej definicji należy poszukiwać w orzecznictwie sądów administracyjnych. „Ważnego interesu” strony nie można utożsamiać z subiektywnym odczuciem przedsiębiorcy, przekonaniem o potrzebie skorzystania z ulgi, w tym spowodowanym dolegliwością płacenia podatków” (I SA/Kr 696/09). „Ważny interes strony zachodzi w sytuacji, gdy z powodu nadzwyczajnych przypadków losowych nie jest on w stanie uregulować zaległości” (I SA/OI 104/09). Przywołane orzeczenia pozwalają szczegółowo określić, co składa się na pojęcie ważnego interesu strony. Od strony, która podejmuje działalność gospodarczą powinno się oczekiwać przewidywania konsekwencji swoich działań i tego, że w toku jej prowadzenia mogą wystąpić trudności, które powinny być uwzględniane w planie podejmowanej działalności gospodarczej. Wnioskodawca powinien zważać na wysokość dochodów, obciążenia oraz zabezpieczyć środki na ten cel. O zaistnieniu ważnego interesu strony uzasadniającego udzielenie ulgi w postaci umorzenia kary pieniężnej lub jej rozłożenia na raty można mówić np. w razie znacznego obniżenia zdolności płatniczych strony, spowodowanych zdarzeniem losowym (powódź, pożar, kradzież lub inne zdarzenie uznane za wyjątkowe).

Odnosząc się do zawartego w odwołaniu stwierdzenia Strony, iż płacenie przez nią podatków stanowi przesłankę ważnego interesu publicznego, należy zauważyć, iż w literaturze przedmiotu definiuje się pojęcie "interesu publicznego", jako pewną dążność do osiągnięcia określonych celów, które zamierza osiągnąć społeczeństwo (por. M.

Wyrzykowski, Pojęcie interesu społecznego w prawie administracyjnym, Warszawa 1986 r.). "Interes publiczny" rozumieć również można jako dyrektywę postępowania nakazującą respektowanie wartości wspólnych dla całego społeczeństwa, takich jak sprawiedliwość, bezpieczeństwo, zaufanie obywateli do organów władzy publicznej, sprawność działania aparatu państwowego, czy korekta jego błędnych decyzji. Pojęcie "interesu publicznego" nie ma więc stałego zakresu treści: "interes publiczny" to zespół ogólnie zarysowanych celów, które – w przypadkach określonych przez prawo – należy wziąć pod uwagę w procesie stosowania prawa (por. B. Brzeziński, M. Kalinowski, A. Olesińska, M. Masternak, J. Orłowski, Ordynacja podatkowa. Komentarz, Toruń 2007, s. 468). Sam zatem fakt płacenia podatków przez Przedsiębiorcę, nie oznacza, że spełniona została przesłanka ważnego interesu społecznego.

Niezależnie od powyższego, zgodnie z orzeczeniem Naczelnego Sądu Administracyjnego z 27 czerwca 2000 r. „w sprawach stosowania ulg przedmiotem oceny organów podatkowych musi być stan faktyczny, w tym głównie sytuacja finansowa, rodzinna i życiowa strony istniejąca w dacie rozstrzygnięcia sprawy" (I SA/Ka 1821/98), jednakże z uwagi na fakt, iż Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów zgodnie z przepisami ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw jest jedynie Zarządzającym tym systemem i nie został wyposażony w narzędzia umożliwiające ustalenie sytuacji finansowej strony postępowania, przy ustalaniu ważnego interesu strony musi polegać na materiałach przekazanych przez stronę. W związku z powyższym, to na stronie postępowania wnioskującej o zastosowanie ulgi ciąży obowiązek uprawdopodobnienia wystąpienia przesłanek jej zastosowania. W tym miejscu należy zauważyć, iż Przedsiębiorca wezwany przez organ I instancji do przedstawienia dokumentów w postaci: sprawozdań finansowych za ostatnie 3 lata (tj. 2016 – 2018), sprawozdania z działalności jednostki za 2018 r., oświadczenia o zatrudnianiu pracowników oraz zaświadczeń z ZUS i urzędu skarbowego o niezaleganiu z tytułu składek i podatków, przekazał temu organowi jedynie sprawozdania finansowe za lata 2015 – 2017, gdzie sprawozdanie za rok 2015 przesłano zamiast sprawozdania za rok 2018. W miejsce kluczowego dla oceny sprawy sprawozdania za rok 2018, Strona nie przekazała jakichkolwiek innych dokumentów mogących dać możliwość oceny jej sytuacji finansowej. W ocenie Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, skoro niniejsze postępowanie w sprawie zostało wszczęte na wniosek samego zainteresowanego, winien on współpracować z organem w celu ustalenia wszystkich okoliczności stanu faktycznego sprawy. To w interesie Strony powinno leżeć podanie do wiadomości organów wszystkich istotnych okoliczności sprawy i dopilnowanie utrwalenia

ich w dokumentach. Przedsiębiorca powinien mieć świadomość, że zgodnie z ogólną zasadą postępowania dowodowego, ciężar dowodzenia spoczywa na tym, kto wywodzi określone skutki prawne. To po stronie Przedsiębiorcy leży inicjatywa dowodowa i nie powinien on czuć się zwolniony z obowiązku współdziałania z organami (I SA/Ke 6/18). Należy podkreślić, że Strona ani w swoim odwołaniu od decyzji (pismo z 12 lutego 2020 r.) ani w trakcie prowadzonego przez Prezesa postępowania w odpowiedzi na pismo z 3 marca 2020 r. ,w którym zgodnie z art. 10 § 1 Kodeksu postępowania administracyjnego, pouczone Stronę o prawie wypowiedzenia się, co do zebranych dowodów i materiałów oraz żądań zgłoszonych w trakcie postępowania, składania wniosków dowodowych, a także do zapoznania się ze zgromadzonymi aktami sprawy nie skorzystała z przysługującego jej prawa i nie przedstawiła innych dokumentów wskazujących na zaistnienie ważnego interesu publicznego lub ważnego interesu strony.

W kontekście powyższego wskazanie przez Stronę w odwołaniu, że kara w wysokości 10 000 zł stanowi 60% rocznego dochodu z prowadzonego składu opału - nie może być uznane za ważny interes strony, szczególnie że prowadzenie składu opału nie stanowi jedyne przedmiotu działalności Strony. Jak wynika z wpisu do KRS (nr ...) oraz pisma z 13 grudnia 2019 r. Przedsiębiorca zajmuje się przede wszystkim transportem drogowym na terenie kraju. Tym samym, jak należy przyjąć dochody z prowadzenia składu opału, stanowią jedynie pewną część dochodów uzyskiwanych przez Stronę. Na marginesie należy dodać, iż zgodnie z wyrokiem Naczelnego Sądu Administracyjnego z 18 kwietnia 2003 r. „niepowodzenie finansowe działalności gospodarczej nie może skutkować obowiązkiem rozłożenia zaległości podatkowej na raty (III SA 2040/01).

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w trakcie postępowania w sprawie rozłożenia kary pieniężnej na raty lub jej częściowego umorzenia, musi uwzględnić nie tylko interes strony postępowania, ale także charakter, jaki ma kara wymierzona w trakcie postępowania. Należy stwierdzić, iż Strona, będąc wprowadzającym do obrotu paliwa stałe, uchybiła obowiązkowi, nałożonemu na nią przez art. 6c ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw – nie wystawiła oraz nie przekazała świadectwa jakości paliwa stałego w momencie wprowadzania go do obrotu. Naruszyła tym samym podstawowe akty prawne, ustanowione w celu zapewnienia kupującym kluczowych informacji o nabywanym paliwie, bez konieczności podejmowania dodatkowych działań zmierzających do ich uzyskania.

Zważywszy na przedstawione okoliczności należało postanowić, jak w sentencji. Decyzja niniejsza jest ostateczna w trybie postępowania administracyjnego.

Pouczenie

1. Decyzja jest ostateczna w toku instancji. W terminie 30 dni od jej doręczenia stronie przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Skargę należy wnieść za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, Pl. Powstańców Warszawy 1, 00-950 Warszawa.
2. Od skarg wszczynających postępowanie przed sądem administracyjnym od strony skarżącej pobierana jest opłata, tzw. wpis stosunkowy, zależny od wysokości należności pieniężnej objętej zaskarżonym aktem i wynosi:
 - 1) do 10.000 zł - 4 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 100 zł;
 - 2) ponad 10.000 zł do 50.000 zł - 3 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 400 zł;
 - 3) ponad 50.000 zł do 100.000 zł - 2 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 1.500 zł;
 - 4) ponad 100.000 zł - 1 % wartości przedmiotu zaskarżenia, nie mniej jednak niż 2.000 zł i nie więcej niż 100.000 zł
3. W przypadku wniesienia od niniejszej decyzji skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, strona ma możliwość ubiegania się o przyznanie prawa pomocy. Prawo pomocy może być przyznane stronie na wniosek złożony przed wszczęciem postępowania lub w toku postępowania sądowoadministracyjnego. Wniosek ten jest wolny od opłat sądowych. Wniosek o przyznanie prawa pomocy należy złożyć do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Prawo pomocy obejmuje zwolnienie od kosztów sądowych oraz ustanowienia adwokata, radcy prawnego, doradcy podatkowego lub rzecznika patentowego.
4. W zakresie nieuregulowanym w ustawie do kar pieniężnych stosuje się odpowiednio przepisy Działu IVa ustawy z 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2018 r., poz. 2096, z późn. zm.).
5. Na podstawie art. 15zżs ust. 1 pkt 6 ustawy z dnia 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych (Dz. U. z 2020 r., poz. 374, poz. 568) w okresie stanu zagrożenia epidemicznego lub stanu epidemii ogłoszonego z powodu COVID bieg terminów procesowych i sądowych w postępowaniach administracyjnych nie rozpoczyna się, a rozpoczęty ulega zawieszeniu na ten okres. Zgodnie z art. 15 ust. 11 zaprzestanie czynności przez sąd, organ lub podmiot, prowadzące odpowiednio postępowanie lub kontrolę, w okresie stanu zagrożenia epidemicznego lub stanu epidemii ogłoszonego z powodu

COVID nie może być podstawą wywodzenia środków prawnych dotyczących beczynności, przewlekłości lub naruszenia prawa strony do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki.

Podstawa prawna pouczenia:

art. 52 § 1, art. 53 § 1, art. 54 § 1, art. 230, art. 243 § 1, art. 244 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2017 r., poz. 1369 z późn. zm.); § 2 ust. 6 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. Nr 221, poz. 2193 z późn. zm.).

Z up. Prezesa

Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów

Anna Janiszewska
Dyrektor
Departamentu Inspekcji Handlowej
/podpisano elektronicznie/